

2^{de} zondag vasten B

Mc. 9, 2-10

Nadat Jezus een eerste keer zijn lijden voorspeld heeft en tot navolging heeft opgeroepen, neemt Hij vandaag drie leerlingen mee op de berg Tabor waar Hij van gedaante verandert tot verbijstering van de leerlingen. Didactisch is dat heel slim natuurlijk: na het slechte nieuws heeft Jezus vandaag ook goed nieuws. “God slaat niet, of Hij zalft”, zoudt ge kunnen zeggen. De drie leerlingen horen er ook een stem die nog eens herhaalt wat ook bij de doop in de Jordaan gezegd was: Jezus wordt er “de Welbeminde” genoemd. Datzelfde woordje, welbeminde, wordt ook gebruikt voor Isaac, de zoon van Abraham. En die zoon moest geofferd worden.

Dat verhaal van het offer Isaac doet veel vragen rijzen. Hoe kan God nu zoiets eisen? Het is bijna sadistisch. In 1938 werd door de Nationaal Socialistische Partij in Duitsland verboden het verhaal nog voor te lezen op school of in de catechismusles: het was te wreed. Dat besluit dan uitgerekend een partij die een paar jaar later haar eigen kinderen zal offeren op het altaar van de macht... Misschien hadden ze het verhaal beter wél gelezen om op die manier te ontdekken dat God dit soort offers juist niet vraagt. Want uiteindelijk wordt Isaac niet geofferd.

Vanuit de traditie heeft men in dat offer van Isaac al heel vlug de voorafbeelding gezien van dat andere offer van de “Welbeminde Zoon”, ook op een berg: niet op Moria, maar op Golgota. Bij Abraham volstond het dat hij bereid was desnoods zijn zoon te offeren, maar op die andere berg zal die andere Zoon wél de dood ingaan. Het is dan Goede Vrijdag, 3h in de namiddag.

In tegenstelling tot vandaag is zijn kled daar niet glanzend wit: het is afgerukt en er wordt om gedobbeld. Zijn gestalte is niet verheerlijkt, maar afzichtelijk: Hij stikt er en bloedt er dood. En er is niemand die daar drie tenten wil bouwen. Integendeel: twee van de drie getuigen van vandaag zijn al op de vlucht geslagen nog voor de berg Golgota in zicht kwam. Alleen Johannes hield stand tot op het einde.

Met Isaac leek de vraag opgelost: onze God is niet bloeddorstig. En Hij wordt dat ook niet op Golgota. Maar toch moest het zo gaan. Waarom? Eeuwenlang al zoeken mensen hier een antwoord op, vooral als ze zelf kruisen op hun levensweg tegenkomen: genees mijn ziekte, red mijn relatie, bewaar mij voor lijden, haal mijn kinderen uit de goot...

Dezelfde Marcus, uit wiens Evangelie we vandaag lezen, eindigt het lijdensverhaal met de roep van Christus aan het kruis: “Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Het is een vraag die mensen alle eeuwen door zijn blijven herhalen in tijden van ziekte, oorlog, op momenten dat hun eigen leven of dat van dierbaren bedreigd werd. Het leven van mensen is altijd een afwisseling van licht en donker.

Petrus wilde het liefst op de berg van de verheerlijking blijven, hij wilde een leven zonder duisternis. Jezus neemt hem echter mee terug naar beneden. Dat is eigenlijk heel eerlijk en realistisch: zo zit het leven in elkaar. Is dat Gods wil? Nee. Maar het was wél Gods wil om ook op de Calvarieberg te zijn. Waarom? Omdat wij daar in ons leven ook terecht kunnen komen, en opdat er geen enkele plaats of geen enkele gebeurtenis zou zijn waar God als het ware afwezig is. Ook als we door diepe dalen gaan, ook als we zelf een moeilijke berg te beklimmen hebben, dan nog is God daar. En hoe raar het ook mag klinken: soms zijn juist de meest dramatische gebeurtenissen voor mensen een opstap om God te vinden.

Daarom ook is het kruis uitgegroeid tot hét symbool van christenen: niet als marteltuig, wat het eigenlijk toch is, maar als teken dat God ook in de diepste ellende aanwezig is en er ook dan nog hoop is. Het zijn gelukkig mensen die zich daaraan vast kunnen houden in het leven, wat de toekomst verder ook brengen moge. Amen.

Johan Goris, pastoor